

Turun Sanomat 27.11.2025

<https://www.ts.fi/kulttuuri/6836776>

Kaisa Niemisen sooloteos on paljastava ja seksuaalisesti latautunut mutta jää katsojakokemuksessa sulkeutuneeksi

Ehkä-tuotanto ja Kaisa Nieminen: wilting before blooming, sorry I'm late. Koreografia ja tanssi: Kaisa Nieminen, äänet Tiikka Drama, valot Luca Sirviö, taiteellinen dialogi Marika Peura, outside eye DeeDee Harmony, Ehkä-tuotannon kotidramaturgi Even Minn. Ensi-ilta Kutomolla 27.11.

Osana Ehkä-tuotannon XS-festivaalia ensi-iltansa saanut Kaisa Niemisen sooloteos wilting before blooming, sorry I'm late pureutuu tanssijan sisäisiin maailmoihin, queer-ruumiillisuuden keskeneräisyyteen ja sukupuolittuneisiin valtarakenteisiin. Kutomon vaaleaksi verhotulla näyttämöllä teemat saavat intiimin kehyksen. Silti lopputulos jää ristiriitaiseksi ja taiteellisesti sulkeutuneeksi. Teos ei anna katsojalle riittävästi vihjeitä tai keinoja pysyä Niemisen merkityksissä mukana.

Teoksen alusta melkein sen puoliväliin asti Nieminen seisoo näyttämön etuosassa lähes paikoillaan. Hän nykii hiljaisuudessa polvillaan ja hengittää, puhisee ja huokailee kiinnostavasti. Niemisen lantionpohjasta lähtevä, hiphopin ja katutanssin juureva pumppaus, bounce, on yksi teoksen vahvimista elementeistä, mutta se ei riitä. Alun pitkäkestoinen, dramaturginen toisto nuuduttaa katsojan. Eleiden merkitykset jäävät katsojakokemuksessani vain toistensa variaatioiksi. Tämä sisäänpäinkääntyneisyys tuntuu aluksi kiinnostavalta. Katsojana huomaan kuitenkin odottavani jotain, joka kytkisi minut teokseen syvällisemmin.

Niemisen katsekontakti yleisöön on yksi teoksen keskeisistä tehokeinoista. En pääse kuitenkaan hänen ajatustensa sisälle, vaikka hän vilkaisee myös minua suoraan. Nieminen kutsuu katseellaan lähelleen, mutta ei anna todellisen kohtaamisen tapahtua. Katsekontaktin ja seksuaalissävytteisten eleiden, kuten suulla ja kielellä leikittelyn ja flirttailevien vihjeiden tulkitsen haastavan sukupuolivaltarakenteita, mutta kun tarina ei kehity, ne alkavat tylsistyttää.

Keskivaiheilla teos onneksi muuttuu ja terävöityy. Nieminen valitsee yleisöstä yhden henkilön, joka on hänelle ehkä tuttu, ehkä vieras, intensiiviseen tuijotuskamppailuun. Sitten hän siirtyy lattialle. Luca Sirviön punaisina hehkuvat valot täyttävät näyttämön, ja Tiikka Draman ajatuksia herättävät äänet resonoivat tilassa kaikuina. Niemisen kehossa tapahtuu nyt sellaista, mitä odotin pitkään: vapinaa, kouristelua, korinoita ja sätkimistä. Liike on brutaalia, mutta vihdoinkin elävää. Se tulee syvältä Niemisen kehosta.

Muutos tulee kuitenkin liian myöhään. Teoksen kasvu lopussa ei rakennu kaareksi vaan irtonaisiksi intensiteetin purskahduksiksi. Nieminen kertoo englanniksi ajatuksiaan liikkueessaan tilassa, mutta se ei kirkasta teoksen merkitystä, vaikka sitä odotan.

Niemisen sooloteoksessa voi tuntea valtavan henkilökohtaisen voiman ja tarpeen jakaa esiintyjän sisäisiä maailmoja ja haavoittuvuuksia. Vaikka Niemisen kehollinen ilmaisu on vahvaa ja omaperäistä, se ei läpäise katsomiskokemustani. Siksi teoksen syväiset ideat jäävät lopulta enemmän tunnustuksiksi kuin yhdessä jaetuiksi kokemuksiksi.

Suvi Satama